

Časopis študentov
Cirkevného gymnázia
Štefana Mišíka

**SPOD
VEŽE**

Advent 2012

Sláva na výsostiach Bohu

a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!

Milí študenti,

Dnes je sviatok svätého Mikuláša a to je neklamný znak, že Vianoce sú už blízko. Je to vlastne akési symbolické „predjedlo“ tej zázračnej atmosféry, ktorá Vianoce vždy sprevádza. Žiaden sviatok nemá medzi ľuďmi takú popularitu, žiaden sviatok neoslavuje také ohromné množstvo ľudí naraz a žiaden sviatok nedáva ľuďom to, čo im dávajú Vianoce.

Už ste sa niekedy zamýšľali, prečo je to tak? Prečo sa s Vianocami spájajú tie príjemné pocity a nálady? Zdá sa, akoby za tým niečo bolo, akoby to bolo niečie želanie, niečia vôľa. Keď niekto z nás chystá narodeninovú oslavu, pozve si rodinu a priateľov a túži po tom, aby sa dobre cítili, aby ten jeho sviatok oslávili spolu s ním v radosť.

Kto je vlastne oslávencom na Vianoce? Uvedomili sme si niekedy tak do podstaty, že je to vlastne Ježiš, ktorý má narodeniny? Už približne dvetisícdvanásť? To jemu - Božiemu synovi - sa podarilo, že jeho narodeniny ostávajú ľuďom v srdciach, že cítime tú úžasnú atmosféru zázraku. Dokonca aj tí, ktorí Boha nepoznajú, alebo nechcú poznať, majú túto radosť v srdci a, hoci bez modlitieb a kolied, vychutnávajú atmosféru radosť, ktorú nám dali nebesia. Najviac milujú Vianoce deti. V rodinách, kde už deti vyrástli, sú Vianoce akési tichšie, chýba detská radosť. Chýba tá čistota detských srdc, ktorá bola aj Ježišovi taká príjemná ba potrebná na jeho zemskej púti, stále chcel, aby nechali maličkých prísť k nemu. Čistá detská duša je Bohu ako príjemná vôňa, čo sa vznáša až do neba. Bolo by krásne, keby sme to všetci opäť dokázali, byť ako deti, aspoň na Ježišove narodeniny.

Prichádzame po čase s novým číslom nášho školského časopisu, dúfame, že v ňom nájdete niečo na poučenie, zamyslenie, niečo na zábavu a že sa možno z neho niečo nové dozviete.

Aj touto cestou by sme radi budovali komunitu spoločenstvo - na našej škole, spoločne so žiakmi i učiteľmi, aby sme tak lepšie nachádzali medzi sebou navzájom nášho jediného Boha, Pána a Spasiteľa, novonarodeného Ježiša Krista.

- redakcia -

V mene politickej korektnosti úplné odstraňovanie viery?

Iste si pamätáte, ako sa pred časom prepieral v médiách súdny proces, kedy v Taliansku zažalovala matka školu a Taliansko len preto, že v triede jej dieťaťa visel kríž. Vraj jej dieťa pohľad na kríž uráža. Keď sa takéto niečo deje v krajine pápežov, uvažujem, kam sme sa to až dostali... Podobná situácia bola i na jednom nemeckom gymnázium - katolíckom. Univerzitný učiteľ podal na túto školu žalobu. Jeho syn mu povedal, že sa pred vyučovaním modlíli...

Prichádzajú Vianoce a spolu s nimi i ďalšie rozpory multikulturalistov a konzervatívov. Náboženský predstavitelia prichádzajú s námietkami, že v mene falošnej politickej korektnosti sa veľmi rozmáha sekularizácia tohto sviatku. Napríklad v Amerike sú vianočné symboly neželané a takmer zakazované a jasičky, betlehem a pastierov už skoro úplne vystriedali gyčové pozlátko, vysmiati snehuliaci a hlavne jeden tučný starý pán v červenom s fľaškou sladkého hnedého nápoja v ruke, Santa Claus. A tento trend sa posúva i do Európy. Dr. George Carey, predstaviteľ anglikánskej cirkvi, povedal, že je najvyšší čas, aby kresťanstvo opäť zujalo svoje miesto v srdci Vianoc. Keďže čoraz viac pracovísk zakazuje vianočné dekorácie a mestské rady zakazujú hovoriť o Vianociach ako o náboženskom sviatku, Carey sa nazdáva, že sa kresťanské dedičstvo krajiny úplne stratí. "Z politiky a z verejného života nemožno úplne odstraňovať vieru. To je súčasť našej identity," hovorí.

Je všeobecne známe, že prišli časy všadeprítomnej liberalizácie, slobody prejavu a tlače. Škoda len, že sloboda prejavu je priznaná hlavne tým, čo vyťahujú na svetlo sveta špinu.

V istých náboženských predpovediach sa vraví, že kresťania budú opäť prenasledovaní, len iným spôsobom. Nie sú tie časy už tu... ?

V našich končinách sa politická korektnosť ešte do Vianoc nezahryzla. To však neznamená, že sa tak v najbližších rokoch nestane. Človek bude musieť rozmýšľať, či je spoločensky prijateľné, aby niekde vystavil betlehem. V práci sa od neho bude zase požadovať, aby sa kolegov nepýtal, čo budú robiť na Vianoce, ale cez sviatky zimy.

Konečným dôsledkom takýchto trendov je, že likvidácia Vianoc je už na dohľad. Namiesto toho budeme mať nerozlíšené verejné oslavy, bez akéhokoľvek náboženského či kultúrneho významu, bez skutočnej krásy. Nezostane nám nič, len multikulturálny brak a nevkusná komercia. Neverím, že tento neradosný osud je nevyhnutný. No nevyhneme sa mu, ak zostaneme zhrození myšlienkou, že by sme sa snád mohli dotknúť niekoho, kto hľadá zámienku, aby sa mohol cítiť dotknutý, a že sa budeme báť oslavovať svoju vlastnú kultúru, tradíciu a náboženstvo.

Alica V. (ex4.B)

Vianoce v slovenskej kultúre kedysi

Obdobie Vianoc je pre väčšinu z nás spojené s oslavou narodenia Ježiša Krista, vieme však, že v prírode sa udeje v tomto čase jav, ktorý voláme zimný slnovrat. Naši predkovia naviazali k nemu rozličné zvyky a obrady.

Slnko je vtedy na obzore najkratšie, preto sa deň nazýva aj **Kračúň**. Noc pred Kračúňom naši predkovia „merali“, čiže nespali, ale uskutočňovali rôzne obrady. Najznámejším zvykom počas slnovratu bolo však pálenie kmeňa (badniaku), ktorý má symbolizovať prerod Slnka.

Ďalším sviatočným dňom je **Oseň**, ktorý dnes poznáme ako **Štedrý deň**. Názov súvisí so slovom „osievať“ zrno. Veršovaním „na poli úrod, pri dome príplod“ alebo „vinšujeme vám na Vianoce, aby ste mali štyri ovce, štyri barany, to je krdeľ neslýchaný“, sa pri návšteve priala dobrá úroda a plodný rok. Večer sa rodina zide aj dnes pri stole, ľudia sa obdarúvajú a dodržiavajú mnoho tradičných úkonov (vianočný stromček v dávnych dobách nebol taký rozšírený ako dnes). Známy je aj zvyk, keď sa gazdiná na Štedrý večer opýtala spoza misy koláčov ostatných členov rodiny, či ju vidia. Keď odpovedali áno, gazdiná vyriekla: „Nech je o rok na stole toľko koláčov, aby ma spoza nich nebolo vidieť!“

Po Štedrom dni nasleduje **koleda**, čo je obchôdzka koledníkov (betlehemcov), ktorí v starej dobe zvestovali znovuzrodené Slnko, dnes je to narodenie Ježiša Krista. Koledníci držia v rukách betlehemskú hviezdu, Svätú rodinu a sprevádzajú ich postavy ako Starý, Grico, Slameník... Takto chodiac od obydli k obydliu spievajú koledy, piesne s vianočnou tematikou, melódie niektorých sú zachované ešte pred kresťanských čias.

Na prelome decembra a januára sa usporiadali **plesy**, čiže veselice, hody. Pozostatkom tohto obradu sú novoročné plesy. Názov súvisí so slovom „plesat“ (plęsati), čo niekedy znamenalo to isté, čo tancovať, jasať. Výraz „srdce mu zaplesalo“ sa spája s dobrým pocitom, ktorý zaplaví človeka, aj podľa toho môžeme dedukovať, aký dôležitý bol pre našich predkov tanec. Na **Troch kráľov**, ľudia vykropili seba aj svoje príbytky vodou, ktorú si posvätili v kostole.

Takto v krátkosti sa dá opísať zimné obdobie podľa obradoslovia našich predkov. Najdôležitejšie pre nás je pochopiť, že rozvíjaním vlastnej kultúry sa zachováva kontinuita národa. Nebuďme len napodobeninou toho, čo je od nás na západ alebo východ, buďme sami sebou a aj my mladí pestujme vlastnú zdedenú a jedinečnú kultúru.

-radoš-

Projekt

Všetci ste si už iste všimli, že na našej škole prebieha medzinárodný projekt Comenius. Sú doňho zapojené krajiny Grécko, Turecko, Nórsko, Španielsko, Taliansko a Slovensko. Študenti z týchto krajín majú za úlohu vytvoriť cestovnú príručku pre mladých Euroguide, ktorú vydajú vo všetkých zúčastnených jazykoch a za týmto účelom sa navzájom navštevujú. Projekt začal minulú jeseň, keď sa v Grécku stretli pedagógovia organizátori, v marci niekoľko študentov a učiteľov navštívilo Španielsko, v máji cestovala ďalšia skupina do Turecka. Túto jeseň nás navštívili zahraniční pedagógovia, zapojení do projektu a nedávno v novembri boli dva naši študenti s učiteľkou angličtiny v Nórsku. Tu je niekoľko postrehov zúčastnených:

Poprosím Slovensko Španielsko aj spiatočný !

Nie, takto sme nepýtali letenku do Španielska. Náš trip prebiehal cez jarné prázdniny, takže žiadny ulievak nebol... Škoda. Všetko začalo dávno pred stredou 7. marca, kedy sme vyrazili. Bolo potrebné urobiť prezentačné video, prezentáciu o našej škole atď. Všetko sa nám podarilo, veď sme šikovní ...

Pre niektorých to bol prvý let lietadlom, nahmuli sa ku oknám a mali šťastie, pretože uvideli nádherné mravčie svetielka päťmiliónového mesta Madrid. Do nášho mestečka sme cestovali asi štyri hodiny. Každý spal. Život sa rozprúdil až okolo ôsmej, keď deti začali prichádzať do školy, a kde sa každá krajina predstavila svojím videom....samozrejme po anglicky. Začali prvé kamarátstva a stretnutia. Miguel, španielsky vedúci, nám rozdal úlohy a rozdelil nás do skupín. Poukazoval nám mesto a miestny obecný úrad, kde nás vrelo privítal starosta. Potom sme sa rozbehli do ulíc. Nie za účelom objavovania historických pamiatok, ale prehlbovania jazyka a spolupráce s cudzími ľuďmi.

Videli sme aj mestečko Mérida. Nádherné kultúrno-historické centrum obohané mohutnými hradbami. Starožitnosť kam sa len pozriete, dokonca aj stúpiť na dlažbu sa bojíte. Keby tam neboli na každom kroku predajne pre turistov a suveníry, povedala by som, že tam zastal čas. Takisto nádherné očarujúce bolo mesto Cáceres s kamennými mostami, pouličnými umelcami a kočmi s koňmi.

Comenius

Na konci pobytu sa mala každá krajina prezentovať v škole. Mali sme jeden stôl a na ňom príručky, časopisy, typické jedlo atď. Krásne boli aj kroje. Mali ich Turci (štýl Aladin), Nóri (konzervatívne čierno biele) a Slováci (však my si svoje poznáme). Výborné jedlo mali Taliani cestoviny od výmyslu sveta - a Turci sladkosti. Domov nám pripomínali halušky, ktoré sme uvarili aj s pravou bryndzou, ale aj poľské klobásy s kyslými uhorkami. Prišla aj španielska televízia, ktorej sme zaspievali naše spišské pesničky. Večer bola spoločná večera a bola naozaj výborná - samé špeciality. Začalo veľké fotenie, na pamiatku sa chcel odfoťiť každý s každým. Keď autobus odchádzal, bolo to naozaj dojímavé a ani slzy nechýbali.

Prišli sme domov unavení, ale plní zážitkov, skúseností a dobrého pocitu.

Peťa M.

Projekt

Turecko

Slnko, more, cudzina. Tri slová, ktoré ma napadnú ako prvé pri pomyslení na Turecko. Slnko skutočne svietilo, more lákalo a cudzina? Turecko je skutočne nám Slovákom cudzia krajina. Iná kultúra, úplne odlišná od tej našej a to sme si chceli vyskúšať na vlastnej koži. Čakala nás náročná cesta do úplne iného sveta. Keď sme konečne dorazili, bolo tam veľmi teplo. Prvý pohľad padol na zahalené ženy. Skutočne to ešte takto funguje? A videli sme, že áno. Horúčavy, pri ktorých my vyťahujeme kraťasy a tričká, oni berú za normálne obdobie a stále sú celé zahalené. Ťažko pochopiť, ako to zvládajú. Na hlavách nosia šál. Mimochodom, slovo šál sa aj po turecky povie tak isto! Ženy sú tam akoby menejcenné a ja som to nevedela pochopiť. Na Slovensku to tak už dávno nie je.

Čo ma oslovilo najviac, bol tradičný turecký trh. Zjednávanie cien, množstvo výrobkov, čajov. Všetko pravé turecké. Prechádzate sa po trhu, každý vám niečo ponúka a vy pozeráte, kupujete, zjednávate! Ochutnala som na trhu aj čaje, ktoré mi urobil predavač. Boli sladké, ale jeden som si predsa kúpila čaj Osman. Je vynikajúci na prechladnutie, chrípku, ale aj na večerné posedenie. Vždy, keď si ho pripravím, myslím na Turecko. Okrem toho som ochutnala aj niekoľko tradičných jedál. Najviac mi chutila sarma. Dá sa to prirovnať k slovenskej plnenej paprike, ale namiesto papriky tam je list z figy. Alebo káva, ktorú tak všetci milujeme bola taká ozajstná a horká. To bol pre mňa raj. Pripravovali ju na sporáku, kde miešali kávu s vodou a zaujímavé je, že chutila výraznejšie a lahodnejšie ako tá naša. Domov som priniesla aj typický turecký med a je skutočne úplne iný ako máme my na Slovensku. Podobá sa viac na cukrovú vatu. Zvláštne chute, ale väčšinou sa to s našou kuchyňou ani porovnať nedá. Skonštatovali sme, že Turci žijú dosť zdravo.

Okrem iného navštívili sme aj mnohé pamiatky, z ktorých dýchala história. Mne v pamäti utkvel Aspendos. Predstavte si staré kamenné divadlo aké bolo kedysi. Nikdy som si nemyslela, že sa dostanem na takéto miesto. Bolo to fascinujúce miesto. Po ceste k týmto pamiatkam sme sa stretli so ženami, ktoré sedeli pri ceste a predávali ručne vyrobené výrobky. V tej chvíli vás chytí duch Turecka a vy si musíte niečo kúpiť. Najpraktickejšou vecou v Turecku je vejár. Tak som si vtedy kúpila nie jeden, ale tri.

Comenius

Bežná turecká rodina: otec pracuje, matka je len v domácnosti, venuje sa všetkým domácim prácam, pozerá telenovely a deti chodia do školy. Samozrejme, pre ženu je to 24hodinová náročná práca, neplatená. Pre nás je bežné vziať si minisukňu, opätky a výstrih. Ale u nich nie. Pre nich je to ponížujúce. Tú čistotu a krásu majú skutočne zahalené pod oblečením a niekedy som sa cítila veľmi zle a mala som chuť obliecť si to tiež. Videla som krásnu tureckú ženu, ktorej veľmi pristal šál. No keď si ho dala dole, už nebola taká pekná. Farbila si vlasy na blond, čo tureckej žene nepristane. Bola snedá, veľké hnedé oči jej svietili na tvári a zdokonaľovalo ich prirodzené obočie. Nuž, musím skonštatovať, že všetky ženy tam majú všetky rovnaké šance. Muž sa zamiluje do vnútornej krásy ženy, nie do jej oblečenia a zovňajšku. Určite je pre nich dobré, že si tieto tradície stále ponechali. Sú to silne veriaci ľudia a modlitbu počujete v rozhlase aj v noci, a ak na ňu nie ste zvyknutý, prebudí vás.

A čo more? Krásne azúrovo čisté. Užijete si úžasný výhľad, opálite sa, plavci si samozrejme môžu zaplávať.

Mesto Antalya, v ktorom sme bývali, je krásne, ale viac ma dostali noví známi z iných krajín. Spoznali sme Grékov, Poliakov, Nórov, Španielov a samozrejme Turkov. Každý z nich mal isté črty, podľa ktorých ho bolo možné zaradiť do tej krajiny, z ktorej pochádza. Každý bol priateľský. Našli sme si veľa kamarátov a dúfam, že ich raz všetkých znova stretnem! Okrem iného sme si precvičili aj angličtinu. A musím povedať, že to šlo skutočne samé. So Španielkou sme sa zhodli, že v škole nám nejde až tak plynule, ale teraz ju sypeme ako z rukáva. Celý ten pobyt bol nezabudnuteľný zážitok. Ako sa hovorí lepšie raz vidieť ako sto krát počuť. Odporúčam každému učiť sa poctivo cudzie jazyky, lebo vám to pomôže v každom smere!

Radka S.

Projekt

Nórsko

Náš výlet do Nórska začal v pondelok ráno 12. novembra o 1. hodine rannej. Rodičia nás vyhodili na vlakovej stanici a my sme sa vybrali na nočnú púť spiacim Slovenskom. Bratislava nás privítala ráno o šiestej, vôbec však nespala. Skorý ruch nášho hlavného mesta ma ani neprekvapil. Príchod na letisko a letisko samo boli veľmi zaujímavé a nezabudnuteľné zážitky, už len preto, že som letela prvýkrát. Letisko je zvláštne miesto, kde sa stretávajú všetky vrstvy obyvateľstva, takže čakanie sme strávili pozorovaním bohatých a zaneprázdnených ľudí.

Let do Nórska, to je kapitola sama o sebe, hlavne vďaka milému pánovi z Revúcej, ktorý v Nórsku pracuje a sedel vedľa mňa. Počas skoro trojhodinového letu ma oboznámil s nórskou prírodou a mentalitou, takže z lietadla som nevystupovala s až takou malou dušičkou. Krásne drevené letisko v Osle nás nadchlo a pomohlo aspoň na chvíľu zabudnúť na nasledujúcu trojhodinovú cestu do Trysilu.

Keď sme sa usadili v autobuse, na naše veľké potešenie sme zistili, že tam je free wifi. K dokonalosti chýbal už len mobil, čo má wifi. A ten som nemala. Takže tie predĺhé hodiny som strávila obdivovaním nórskej prírody a neľutovala som. Krásny výhľad, ihličnaté lesy a obrovské, kilometre dlhé jazerá mi pripomínali skôr japonské rozprávky ako realitu.

Do Trysilu sme dorazili o piatej večer, po tme. Naše hostovské rodiny nás už čakali a po rýchlom zvitání sme sa vybrali do rodín, domov. Trysil je mestečko malé počtom, ale veľké rozlohou. Naša ulica bola raritou, väčšina ľudí bývala osamote v lese. Program nášho pobytu bol veľmi rozmanitý. Navštívili sme Oslo, presnejšie Centrum Nobelovej ceny mieru, Vigelandský park a Hard Rock Café. Ďalšou zaujímavou exkurziou bola návšteva mestečka Roros a priľahlej medenej bane. Toto mestečko postavené z dreva je zapísané v UNESCO. Na rozdiel od Trysilu nestojí v lese, ale na severskými vetrami ošľahanej pustine, čo bola vítaná zmena.

Ceny v obchodoch ale vítanou zmenou neboli, moja káva nechutila až tak dobre, ako by som to od štvoreurovej kávy očakávala. Okrem ceny však nórskej kuchyni nie je čo vytknúť, či to bol los alebo, ako povedala moja hostiteľka Polopolka: šviňa na tradičný spôsob, jedlo bolo chutné a vôbec nie exotické. Ja som mala to šťastie, že mama v mojej rodine bola Polka. Večere sme tak mohli tráviť pozeraním poľských telenoviel a porovnávaním našich jazykov.

Comenius

Za najväčší zážitok ale musím označiť lyžovačku v miestom stredisku. Zážitok to bol už len pre pohľad na južanské národy snažiace sa udržať rovnováhu na lyžiach. Také divadlo som ešte nevidela a stálo ma veľa úsilia sa nerozosiť. Chudáci Nóri si ani nezalyžovali, celý deň strávili zachraňovaním týchto „lyžiarov“. Ale druhý, hlavný dôvod môjho nadšenia pre túto spomienku bola skvelo upravená zjazdovka. Cesta lanovkou nahor trvala asi 15 minút, po ktorých ste mali celý Trysil ako na dlani. A cesta dolu..... jedna rozprávka. Odporcovia zimy ma asi nepochopia, ale pre mňa to bol na zopár minút raj na zemi.

Po tomto programom nabitom týždni avšak nastala nedeľa ráno a čas odchodu. O ôsmej sme so slzami v očiach nasadli do autobusu a vydali sa na, nám až pridobre známu, cestu do Osla. Lietadlo sa odlepilo od zeme a náš výlet do Nórska skončil.

Kija

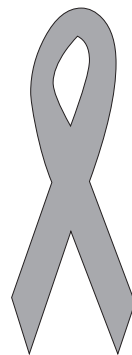
Zo života

Stužková slávnosť IV.A

17. november 2012 sa zapísal v pamäti 16 žiakov 4.A triedy ako deň, kedy nám to všetkým došlo. Deň „D“. „D“ ako dospelosť. Stužková neznamená len slávnosť pred maturitou, kde sa pripínajú stužky, je to podivuhodný akt, pri ktorom deti vstupujú do dospelosti. V tento deň si to uvedomili naši učitelia, rodičia, naši partneri či stužkári a nemálo z nich tento akt spečatili slzami. Neboli to však slzy smútku či zarmútenia, ale slzy nádeje a očakávaní, šťastia a spomienok. Ako to vystihol pán riaditeľ vo svojom slávnostnom príhovore: „Len teraz ste ich dávali do škôlok ao chvíľu vás čakajú prihlášky na vysoké školy“.

Od rána zažívali dievčatá „behačky“. Na vlasy, manikúru, líčenie atď. Chlapci sa proste len osprchujú a sú pekní, ach, ako im je dobre. Slávnosť sme začali v kostole na našej „stužkárskej“ omši, ktorú celebroidal biskupský kancelár o. Peter Majda. Bola naozaj nádherná aj vďaka smižianskemu zboru a ministrantom, ktorým by sme sa chceli poďakovať. Potom v Redute šerpovanie, stužkovanie, príhovory, tance... Vzápätí na nás čakal program, scény, zábava, o polnoci rozbíjanie krčahu, básničky, tortičky, zase zábava ... a zbehlo to príliš rýchlo na to, aby si niekto niečo vôbec uvedomil. Nikdy som si nepredstavovala, že by moja dospelosť bola taká strašne rýchla. Všetko mi to došlo až v nedeľu ráno, keď som vstala s opuchnutými očami a sponkami v hlave. Som už som dospelá.

Stužkovou to všetko končí, stužkovou to všetko začína.
Peťa M.

školy

Navždy sa zachová...

Dňa 10.11.2012 sa svätou omšou začala naša stužková slávnosť.

Tak dlho počúvané, napolo formálne slovo „stužková“, sa stalo aj nám blízkym. Všetka naša práca a úsilie sa spojilo do jednej noci. Boli sme plní očakávaní aby všetko dopadlo dobre. Z dievčat sa stali mladé ženy a z chlapcov pohľadní muži. Neisto sme odhaľovali kúzlo tej noci.

Začali sme vo veľkom, niektoré veci nám síce nevyšli, ale všetko sme si užili naplno. Program bol plný známych osobností ako sú Helena Vondráčková, Eva Máziková, doktor Il'ko, Lucie Bílá a mnoho ďalších, ktorí prijali naše pozvanie. Bolo na nich, aby uviedli nominácie na hudobné videá, ktoré sa dostali do súťaže „Kohútie zlato“. Naši diváci sa tak zúčastnili hudobnej premiéry a mali dokonca možnosť aj zahlasovať za svojho favorita. Úplným víťazom sa stala kapela TEAM a prišla si vyzdvihnúť svoju cenu.

Aj napriek drobným chybičkám, bola naša stužková tá najlepšia. Tancovali rodičia, učitelia a aj my. Parket nebol nikdy prázdny, všetci sme sa zabávali a tancovali až do rána. Vytvorili sa úžasne tanečné páriky, ktoré to tam vynikajúco roztočili. Zábava sa skončila o piatej ráno, keď nás zrušil Dj po treťom prehraní pesničky Stužková. Tento deň bol pre nás výnimočný.

Jana BártyIV.B

Zo života školy

Imatrikulácie I.A

Bolo nám povedané, že sa stretneme podvečer v našej škole. Očakávali sme všeličo, tak sme vôbec neboli prekvapení, že naši milí druháci nám (po krátkom meškani) zaviazali oči a viedli nás školou. Každého nechali na inom mieste a na dorozumievanie sme mohli používať okrem hmatu len hlasivky. Nám to prišlo vtipné a asi aj druhákovi. Nevideli sme totiž, ako sa tvária.

Po dlhšej chvíli nezmyselného blúdenia nás vyviedli von, pred školu. Tam sme vytvorili dlhú šnúru nevidiacich bodies - tiel. A pobrali sme sa krížom cez mesto. Ako to už pri takýchto pokusoch býva, občas niekto vykročil z radu a nastali aj menšie nepríjemnosti. Napokon sme šťastlivo dorazili do budovy Geologického prieskumu. Po chvíľke čakania nás slávnostne pozvali do sály, ktorá bola preplnená hosťami, naším cteným pedagogickým zborom, staršími spolužiakmi, priateľmi.

Po nejakých úvodných videách sa začali úlohy. Skoro všetky boli v niečom nepríjemné, ale dalo sa. Každá úloha končila vypitím extrémne chutného nápoja zloženého zo všetkých možných odporností, spojených do nechutnej brečky. Na konci nám ešte čosi hovorili, potom sme my čosi hovorili (spondeo et polliceor, to bol sľub) a potom nastal voľný program - diskotéka. Učitelia sa rýchlo rozišli ale väčšina žiakov ostala. Najlepší prvok na akcii bolo občerstvenie...

prvák Mr. Inkognito

NAŠA CHARITA

RADOŠŤ ROZDÁVANÍM RASTIE

Cieľ tejto akcie je určite jasný už z názvu. Chceli sme pripraviť deťom z Krízového strediska Alžbetka, n.o. zaujímavý a zábavný program. Po spoločnej dohode s pani riaditeľkou Alžbetky, n.o., sr. Alojziinou, sme zvolili 12. október 2012, ako deň „D“. Deti sme pozvali na faru v Markušovciach. Témou tejto akcie bola exkurzia Knihou kníh. Deti si vypočuli zopár príbehov zo Sv. písma, rozvíjali svoju kreativitu a trochu si aj zasúťažili a zahrli sa. Deti sa potešili aj pokladu, ktorý si sami našli. Nielen deti, ale aj my vedúci alebo „ujovia a tety“, sme si dosť zaskákali. Program sme ukončili rozprávkou a sv. omšou.

Naozaj sa nám potvrdilo, že radosť rozdávaním rastie. Bolo úžasné sledovať niektorých spolužiakov, ako sa dokážu kamarátiť s deťmi, aj keď by sme si to o nich nikdy predtým nemysleli. Chceme povzbudiť aj ostatných študentov a spolužiakov našej školy alebo aj iných mladých ku konaniu dobrých skutkov. Posielame vám krátky citát z Biblie:

„Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí slanú chuť, čím ju osolia? Už nie je na nič súca, len ju vyhodíť, aby ľudia po nej šliapali. Vy ste svetlo sveta. Mesto, ktoré leží na vrchu sa nedá ukryť. Ani lampu nezažnú a nepostavia pod mericu, ale na svietnik, aby svietila všetkým v dome. Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach!“ (Mt 5, 13-16)

Naša

SEN

Anjel ticha
A ticho démonov
Môj malý princ vymyslel
Čo aká by bola pýcha jeho tichých
obrazov

Prišiel tri aj štvrt'
Podraz vymyslieť
Pre kojiteľku jeho viečka
Kolo oka padá slučka

Za zvuku ticha
Anjel priletel
Prišiel a odišiel
Keby len bol vedel
Aký podraz vymyslel
Nevidím ani neslýcham
Zväzok pevných vretien

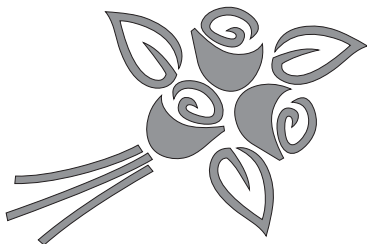
Dal sa do pohybu
A melú
Melú rýchlu melódiu
Už na mňa padá ťarcha ľahkých stien
Jeho svetlý tieň
So Smútkom sa smeje
Ja som otrok aj jeho trofeje
A jemu líšku robiť smiem

Skrotil ma
A ja s radosťou padám
Po jeho sieti lán
Môjho tyrana

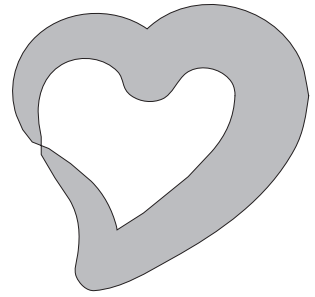
Pomaly cez deň aj v noci
Tešiť sa musím
Že zase s hrôzou zistím
Čo mi rozprával v noci

Žijú svojho princa
Bdie aj nie
A on tak živo sa zdá
Že berie nádeje
Potom hmkajúc odchádza
Slastný to tieň
Nech ostane záhrada
V noci aj deň

anima -

tvorba

List

*Všetko čo mám nie je moje
Aj ty si svoj
Nech je to ten, čo tvoj je
A bude môj*

*Pravé zlato v ľuďoch nie je
Keď ho nedávajú
No ja ti dám to okrem nádeje
Tú moju nezískajú*

*Nespomínaj jak zle sa dalo žiť
Lež jak dobre nám mohlo byť
Voľ radšej nás mať
ako vlastniť mojej duši nepatriace
Hoc môjmu oku lahodiace
A trilky svrčkov počúvať*

*Viem ja. Boli časy aj budú
Tie si nevyberáme
No každá časť môjho tela údu
Sa potopí a zas vzplanie*

- anima -

Humor je korením života

Vianočný kolač

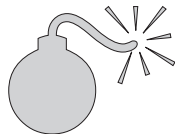
RYCHLA RUMOVA PRALINKA

Suroviny: dva kila dutých čokoladových figurkoch, 2 - 5 litre umu.

Postup: zoberece čokoladovu figurku, odkušice jej hlavu, dolejece dnuka um a možece takoj konzumovac.

A potom že s pečenim na Vianoce je veľo roboty.

P.s.: Lacnejši variant je bez dutych figurkoch.

Cestou na svadobný obrad dôjde k autonehode a obaja snúbenci zahynú.

Idú spolu do neba a čakajú na prijatie od svätého Petra. Keď príde, hneď sa ho pýtajú: "Možno v nebi uzavrieť manželstvo?"

"No, je to po prvýkrát, že niekto také niečo žiada, ale zistím to." Odpovedá svätý Peter.

Pár čaká už niekoľko mesiacov, a už stráca trpezlivosť, keď príde svätý Peter a hovorí: "Je to v poriadku, môžete byť zosobášení."

"Ale prečo to trvalo tak dlho?" pýtajú sa.

"Ach, nedalo sa to urýchliť, doteraz som hľadal nejakého kňaza..." Odpovedá svätý Peter.

Niektó klope na dvere.

- Kto je tam?
- Jehovisti.
- Čo si prajete?
- Porozprávať sa.
- A koľkí ste?
- Dvaja.
- Tak sa porozprávajte.

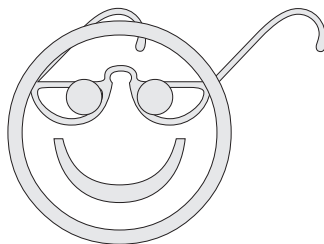
Syn z bohatej a vplyvnej rodiny má problém udržať sa na akomkoľvek gymnáziu. Z každého gymnázia ho po mesiaci vylúčia pre veľmi slabý prospech, zlé správanie a vôbec pre neschopnosť prispôbiť sa podmienkam.

Otec je už nešťastný a tak zo zúfalstva syna prihlási na cirkevné gymnázium. Po mesiaci volá riaditeľ gymnázia otcovi, aby sa dostavil do školy. Otec už tuší, o čo ide, preto je veľmi prekvapený reakciou riaditeľa, ktorý chváli jeho syna za výborný prospech a správanie.

Milo prekvapený otec vyhľadá syna a pýta sa ho, čo sa stalo, že sa tak náhle polepšil. "To máš tak. Idem po chodbe, pozriem na stenu a tam ukrižovaný. Idem do triedy a tam znova ukrižovaný. Idem k riaditeľovi a tam ďalší. Oci, tu sa s nikým nehrajú!"

Židovský rabin sa pýta nášho kaplána:

- Ty si u vás veľmi vysoko postavený ?
- Ale kde, nado mnou je dekan.
- A ty môžeš byť dekan ?
- V podstate by to šlo.
- A kto je vyššie ?
- Biskup.
- A to by si mohol byť ?
- Teoreticky áno, ale je to nepravdepodobné.
- A kto je nad biskupom ?
- Väčšinou je to už priamo pápež.
- Fíha, a ty by si mohol byť pápežom ?
- Nuž, teoreticky...
- A nad pápežom už nikto nie je ?
- No, už len Pán Boh.
- A to by si ty, ako katolík, mohol byť ?
- Čo si blázon, ako by som ja mohol byť Pán Boh ?
- No vidíš, a od nás sa to Jednému podarilo ...

Pýtajú sa Jozefa z Arimatey:

„Ty si naozaj dal svoj krásny nový hrob tomu Ježišovi Nazaretskému?“

„No a čo, veď to len na tri dni...“

Príde Matka Tereza do neba, zaklope na nebeskú bránu a svätý Peter ju vpustí dnu.

„Pod', ďalej, je práve večera“.

Matka Tereza dostane párok s horčicou.

Na raňajky je párok s horčicou.

Večera párok s horčicou.

Po týždni sa nasmelo pýta svätého Petra:

“Vieš, ja som skromná a zjem hocičo, ale prečo stále párok s horčicou?“

„Ále, keď pre dvoch sa neoplatí variť....“

*Cirkevné gymnázium Štefana Mišíka
v Spišskej Novej Vsi*

srdečne pozýva učiteľov, žiakov (súčasných či bývalých),
rodičov a priateľov školy na

5. Reprezentačný ples

26. január 2013

Koncertná sála Reduty

cena: 22€

bližšie info v zborovni alebo u tretiakov

